

Sygn. akt IV P 126/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 grudnia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Sandomierzu IV Wydział Pracy w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Baran

Ławnicy: Marzanna Kwiatkowska, Anna Mazurek - Kamys

Protokolant: staż. Kinga Paruch

po rozpoznaniu w dniu 21 grudnia 2017 r. w Sandomierzu

sprawy z powództwa M. L.

przeciwko Spółdzielni (...) w S.

o odszkodowanie za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia
orzeka:

I. zasądza od pozwanej Spółdzielni (...) w S. na rzecz powoda M. L. kwotę 7 488,78 złotych (siedem tysięcy czterysta osiemdziesiąt osiem złotych 78/100) brutto tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia.

II. oddala dalej idące powództwo.

III. wyrokowi w pkt. I nadaje rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 2 496,26 złotych brutto (dwa tysiące czterysta dziewięćdziesiąt sześć złotych 26/100).

IV. odstępuje od obciążenia powoda kosztami procesu od oddalonej części powództwa.

V. odstępuje od obciążenia pozwanej kosztami sądowymi za I instancję od uwzględnionej części powództwa.

Sygn. akt IV P 126/17

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 21 grudnia 2017r.

Powód M. L. w pozwie przeciwko Spółdzielni (...) w S. wniesionym do Sądu Rejonowego w Sandomierzu w dniu 17 października 2017r. domagał się zasądzenia odszkodowania w wysokości 15 000,00 zł za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia bez winy pracownika.

Na uzasadnienie swojego żądania powód podniósł, że w pozwanym zakładzie pracy był zatrudniony od 15 października 1971r. na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony w pełnym wymiarze czasu pracy. Powód podniósł, że w roku kalendarzowym 2017r. korzystał z zasiłku chorobowego do dnia 9 września 2017r. zaś na okres od 10 września 2017r. do dnia 8 grudnia 2017r. zostało mu przyznane świadczenie rehabilitacyjne. Powód informował pracodawcę, że złożył wniosek o przyznanie świadczenia rehabilitacyjnego niemniej jednak pozwany, mimo takiej wiedzy, rozwiązał z nim umowę o pracę w trybie art. 53§1 pkt. 1 lit. b Kodeksu pracy tj. z powodu niezdolności do pracy trwającej dłużej niż łączny okres pobierania z tego tytułu wynagrodzenia i zasiłku chorobowego. (pozew k. 1-2)

Pozwana Spółdzielnia (...) w S. w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa w całości.

Pozwana podniosła, że dokonane rozwiązanie umowy o pracę jest zgodne z prawem, albowiem niezdolność powoda do pracy spowodowana chorobą trwała dłużej niż łączny okres pobierania z tego tytułu wynagrodzenia za pracę i wynagrodzenia chorobowego. Pozwana podniosła nadto, że nieobecności powoda są częste, długotrwałe i skutkują dezorganizacją pracy.

W sprawie tej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód M. L. w pozwanym zakładzie był zatrudniony od dnia 15 października 1971r. na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony w pełnym wymiarze czasu pracy. Powód świadczył pracę na stanowisku elektryka z wynagrodzeniem w wysokości 2 496, 26 zł brutto - liczonemu jak ekwiwalent za urlop wypoczynkowy.

Powód w roku kalendarzowym 2017 korzystał ze zwolnienia lekarskiego w następujących okresach: od 20 lutego 2017r. do 24 kwietnia 2017r. oraz od 15 maja 2017r. do 9 września 2017r. Powód w dniu 13 września 2017r. zwrócił się do zakładu pracy z podaniem o wypełnienie wniosku o przyznanie świadczenia rehabilitacyjnego. Decyzją ZUS z dnia 16 października 2017r. przyznano powodowi prawo do świadczenia rehabilitacyjnego na okres od 10 września 2017r. do 8 grudnia 2017r. Przedmiotowa decyzja wpłynęła do pozwanego zakładu pracy w dniu 17 października 2017r.

Pismem z dnia 6 października 2017r. pozwana rozwiązała umowę o pracę powoda bez zachowania okresu wypowiedzenia w trybie art. 53§1 pkt. 1 lit. b Kodeksu pracy z powodu niezdolności do pracy trwającej dłużej niż łączny okres pobierania z tego tytułu wynagrodzenia i zasiłku chorobowego. Przedmiotowe oświadczenie woli zostało doręczone powodowi w dniu 9 października 2017r.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów: umowy o pracę, orzeczenia lekarza orzecznika ZUS z 10.10.17r., decyzji ZUS o przyznaniu świadczenia rehabilitacyjnego z dnia 16.10.17r., zawiadomienia i uchwały pozwanej Spółdzielni z 4.10.17r., zaświadczenia o zarobkach powoda oraz świadectwa pracy powoda, zawiadomienia organizacji związkowej o zamiarze rozwiązania stosunku pracy z powodem, umów o pracę, angaży i zakresu czynności pracy powoda - wszystko w jego aktach osobowych, zeznań powoda.

W sprawie tej Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 53§1 pkt. 1 lit. b Kodeksu pracy pracodawca może rozwiązać umowę o pracę bez wypowiedzenia, jeżeli niezdolność pracownika do pracy wskutek choroby trwa: dłużej niż łączny okres pobierania z tego tytułu wynagrodzenia i zasiłku oraz pobierania świadczenia rehabilitacyjnego przez pierwsze 3 miesiące - gdy pracownik był zatrudniony u danego pracodawcy, co najmniej 6 miesięcy lub jeżeli niezdolność do pracy została spowodowana wypadkiem przy pracy albo chorobą zawodową.

W realiach niniejszej sprawy jest niespornym, że niezdolności powoda do pracy wskutek choroby na datę rozwiązania stosunku pracy tj. na dzień 9 października 2017r., trwała dłużej niż łączny okres pobierania z tego tytułu wynagrodzenia i zasiłku. Okres zasiłkowy upłynął, bowiem z dniem 9 września 2017r. zaś po tej dacie powód był nadal niezdolny do pracy i nadal korzystał ze zwolnienia lekarskiego. Wyczerpanie okresu zasiłkowego nie oznacza jednak, że rozwiązanie umowy o pracę w trybie powołanego powyżej przepisu było prawidłowe, albowiem uwzględnić należy, że powodowi zostało przyznane świadczenie rehabilitacyjne na okres od 10 września 2017r. do 8 grudnia 2017r., co skutkuje kontynuacją ochrony przed rozwiązaniem stosunku pracy z powodu choroby do daty upływu okresu korzystania ze świadczenia rehabilitacyjnego. Z brzmienia art. 53§1 pkt. 1 lit. b Kodeksu pracy wynika, bowiem, że ochrona pracownika przed rozwiązaniem stosunku pracy obejmuje łączny okres pobierania wynagrodzenia i zasiłku z tytułu choroby oraz pobierania świadczenia rehabilitacyjnego przez pierwsze 3 miesiące po ustaniu okresu zasiłkowego. Kontynuacja ochrony po wyczerpaniu prawa do zasiłku chorobowego zależy, więc od uzyskania prawa do świadczenia rehabilitacyjnego. Rozwiązanie stosunku pracy nie może też nastąpić, jeśli pracownik stawi się do

pracy w związku z ustaniem przyczyny nieobecności. Pracodawca ma prawo do rozwiązania umowy o pracę po upływie łącznego okresu pobierania wynagrodzenia i zasiłku chorobowego, jeżeli pracownik nie nabył prawa do świadczenia rehabilitacyjnego lub nie stanął się do pracy w związku z ustaniem przyczyny nieobecności. Jeżeli jednak pracownik wystąpił z wnioskiem o przyznanie świadczenia rehabilitacyjnego, to ocena zgodności z prawem rozwiązania umowy o pracę w okresie między upływem okresu pobierania zasiłku chorobowego a rozstrzygnięciem wniosku pracownika o świadczenie rehabilitacyjnej zależy od treści rozstrzygnięcia tego wniosku. Przyznanie pracownikowi prawa do przedmiotowego świadczenia, od pierwszego dnia po dniu wyczerpaniu zasiłku chorobowego, będzie oznaczać bezprawność rozwiązania umowy, albowiem data ustania stosunku pracy wypadłaby wówczas w okresie objętym ochroną przewidzianą w art. 53 § 1 pkt. 1 lit. b k.p. (OSN z dnia 26 marca 2009 r., II PK 245/08, (...) Lex) Art. 53 § 1 pkt 1 lit. b k.p. nie pozwala na rozwiązanie stosunku pracy, gdy nie upłynął jeszcze łączny okres pobierania w czasie niezdolności do pracy wynagrodzenia i zasiłku chorobowego oraz pobierania świadczenia rehabilitacyjnego przez pierwsze 3 miesiące. Regulacja jest jasna i obowiązuje również wtedy, gdy opóźnia się pozytywne rozpoznanie wniosku o zasiłek chorobowy albo o świadczenie rehabilitacyjne. Jeżeli postępowanie o zasiłek trwa dłużej niż podstawowy okres zasiłkowy, to pracodawca podejmuje określone ryzyko naruszenia art. 53 § 1 pkt 1 lit. b k.p., gdyż może się okazać, że pracownik uzyskuje dalszy zasiłek lub świadczenie rehabilitacyjne, przedłużające okres ochrony przed rozwiązaniem zatrudnienia bez wypowiedzenia. (OSN z dnia 19 maja 2016r., II PK 105/15, (...) Lex)

Taka sytuacja jak wskazana powyżej miała miejsce w okolicznościach niniejszej sprawy, albowiem powodowi przyznano prawo do świadczenia rehabilitacyjnego z datą początkową od 10 września 2017r., czyli przypadającą bezpośrednio pod dniu wyczerpania okresu zasiłkowego. Oznacza to zaś, że rozwiązanie stosunku pracy z powodem było wadliwe, albowiem nastąpiło w dacie przypadającej w okresie ochronnym wynikającym z art. 53 § 1 pkt 1 lit. b k.p. Dodać należy, że prawidłową datą rozwiązania stosunku pracy jest 9 października 2017r., albowiem w tej dacie powodowi zostało doręczono oświadczenie woli pozwanego o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia; nie zaś data 6 października 2017r. wskazana w przedmiotowym oświadczeniu woli tudzież świadectwie pracy. Zgodnie, bowiem z art. 61§1 k.c. w zw. z art. 300 k.p. oświadczenie woli, które ma być złożone innej osobie, jest złożone z chwilą, gdy doszło do niej w taki sposób, że mogła zapoznać się z jego treścią. Do złożenia oświadczenia woli pracodawcy o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia ma zastosowanie art. 61 § 1 zdanie pierwsze k.c. w związku z art. 300 k.p. Oświadczenie woli, które ma być złożone innej osobie, jest, więc złożone z chwilą, gdy doszło do niej w taki sposób, że mogła zapoznać się z jego treścią. (OSN z dnia 7 grudnia 2012r., II PK 120/12, (...) Lex) Bez znaczenia pozostaje okoliczność, że decyzja o przyznaniu powodowi prawa do świadczenia rehabilitacyjnego została wydana w dniu 16 października 2017r. Przy ocenie prawidłowości rozwiązania umowy o pracę w trybie art.53§1 pkt. 1 lit. b Kodeksu pracy liczy się, bowiem okres, na jaki przyznano prawo do świadczenia rehabilitacyjnego, nie zaś data wydania decyzji.

Podsumowując powyższe rozważania stwierdzić, zatem należy, że rozwiązanie umowy o pracę powoda w trybie art.53§1 pkt. 1 lit. b Kodeksu pracy jest wadliwe, albowiem zostało dokonane w okresie ochronnym wynikającym z powołanego przepisu. Bez znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy pozostają argumenty dotyczące dezorganizacji pracy spowodowane częstymi i długotrwałymi zwolnieniami lekarskimi powoda. Te okoliczności nie stanowiły przyczyny rozwiązania stosunku pracy powoda zaś ich wystąpienie nie usuwa wadliwości dokonanej czynności prawnej polegającej na rozwiązaniu stosunku pracy powoda bez wypowiedzenia i bez winy pracownika.

Zgodnie z art. 56§1 k.p. pracownikowi, z którym rozwiązano umowę o pracę bez wypowiedzenia z naruszeniem przepisów o rozwiązywaniu umów o pracę w tym trybie, przysługuje roszczenie o przywrócenie do pracy na poprzednich warunkach albo o odszkodowanie. Zgodnie natomiast z art. 58 zd. 1 k.p. odszkodowanie, o którym mowa w art. 56, przysługuje w wysokości wynagrodzenia za okres wypowiedzenia. Z kolei zgodnie z art. 36§1 pkt. 3 k.p. okres wypowiedzenia umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony i umowy o pracę zawartej na czas określony jest uzależniony od okresu zatrudnienia u danego pracodawcy i wynosi 3 miesiące, jeżeli pracownik był zatrudniony, co najmniej 3 lata.

Okres zatrudnienia powoda w pozwanym zakładzie pracy przekracza 3 lat, co oznacza, że wysokość przysługującego mu odszkodowania stanowi równowartość jego trzymiesięcznego wynagrodzenia za pracę i zamyka się w kwocie 7 488, 78 zł brutto.

W tym zaś stanie rzeczy i mając na względzie powyższe Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 7 488, 78 zł brutto tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia, o czym orzekł w pkt. I sentencji wyroku na podstawie art. 56§1 k.p. w zw. z art. 58 zd. 1 k.p.

Z kolei w pkt. II sentencji wyroku Sąd oddalił dalej idące powództwo jako nieznajdujące podstawy prawnej, o czym orzekł w pkt. II sentencji wyroku na podstawie art. art. 56§1 k.p. w zw. z art. 58 zd. 1 k.p.

Natomiast w pkt. III sentencji wyroku Sąd nadał wyrokowi w pkt. I rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 2 496,26 zł, o czym orzekł z urzędu na podstawie art. 477²§1 k.p.c.

Z kolei w pkt. IV wyroku Sąd odstąpił od obciążenia powoda kosztami procesu od oddalonej części powództwa, o czym orzekła na podstawie art. 102 k.p.c. zaś w pkt. V wyroku, z uwagi na trudną sytuację finansową pozwanej, odstąpił od jej obciążenia kosztami sądowymi za pierwszą instancję od uwzględnionej części powództwa, o czym orzekł na podstawie art. 113 ust. 4 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (j.t. Dz.U.2016. 623 z późn. zm.) w zw. z art. 102 k.p.c.

Sędzia:

ZARZĄDZENIE

1. odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanej na adres jak z wniosku.
2. odnotować w kontrolce uzasadnień sędziego.
3. akta przedstawić sędziemu po wpłynięciu apelacji lub po upływie 14 dni od dnia doręczenia pełnomocnikowi pozwanej odpisu wyroku wraz z uzasadnieniem celem wydania zarządzeń wykonawczych.